

Слънчевите лъчи пробиваха през пердетата на всекидневната и хвърляха златни ивици по пода. Навън лекият вятър разлюляваше цветята, които Джон вчера бе засадил. Помагаше всякак, за да направи днешния ден още по-специален. Баща ми щеше да навърши шейсет и пет. А аз се бях зарекла празникът да е незабравим.

Откакто се върнахме от Ангабей, осъзнах колко са важни спомените и постоянно правех всичко възможно да създавам повече позитивни такива. Спомени, които не искаш да загубиш, обграден от хора, които правят света ти по-красив. Какво повече можех да искам?

С Джон пристигнахме в къщата на родителите ми преди два дни. Майка ми ни посрещна топло, но баща ми го нямаше никакъв. Не се учудих. Той беше изследовател. Често пътуваше до невероятни места и разказваше истории, достойни за книга.

Обожавах работата му, особено когато бях дете. Ходеше по всякакви разкопки и откриваше отдавна забравени светове. За мен професията му изглеждаше като магия, съвкупност от приказки за принцове и принцеси, фараони и изчезнали цивилизации.

Въпреки отсъствието му, знаех, че днес ще е тук. Беше обещал, че ще се върне за рождения си ден. А той не да-

ваше празни обещания. Затова всички се събрахме, за да организираме партито изненада.

– Искаш ли аз да подредя фенерите на верандата? – попита Джон, държейки в едната ръка кутия с лампички, а с другата – дъа балона с надпис „Честит рожден ден!“.

По объркания му поглед разбрах, че пита само от учтивост. Никак не го биваше с декорациите.

– По-добре ги остави на мен. Ти се погрижи за скарата. Знаеш, че татко обожава твоите ребърца – отвърнах с усмивка и видях как раменете му се отпуснаха.

– Звучи ми справедливо – той ми намигна и изчезна в кухнята.

Покривката на масата се развя леко, сякаш някой премина покрай нея, въпреки че вятър едва се усещаше. Потреперих не от студ, а от странното усещане. Коремът ми се сви, като предупреждение, очакване, примесено с... тревога? Опитах се да го прогоня. Прекалено лесно се изнервих винаги, когато организирах нещо, исках всичко да е перфектно.

Поех дълбоко дъх и се заех да редя прибори на масата, като изброявах имената на гостите поименно, за да не забравя някого. Всички щяха да пристигнат скоро – братовчедите с децата си, леля Лора, няколко приятели, сред които беше и Мери. След бягството ни от Ангабей не сме спирали да поддържаме връзка. Приятелството ѝ се бе оказало неочакван подарък на място, което бе толкова опасно.

Само татко още го нямаше. Но бях сигурна, че щеше се появи скоро... нали?

С часове поглеждах през прозореца, към пътя. Гостите вече пиеха вино в градината, а вечерята вървеше към

своя край. Но колкото повече времето минаваше, толкова по-силен ставаше натискът в гърдите ми.

Беше станало прекалено късно. Баща ми все още го нямаше и това ме изнервяше до краен предел. Той не нарушаваше обещанията си...

За да се разсея, реших да вляза за момент в къщата. Въздухът вътре беше по-хладен, пропит с аромата на подправки от кухнята. Прекосих коридора и спрях на прага на всекидневната. Джон стоеше пред камината, гържейки в ръце стара, избеляла от времето снимка. Беше на баща ми – усмихнат, прашен, с шал около врата и ши-рокопола шапка на главата. Върху рамото му беше застанала маймуна, а зад него – палатки сред пустинна шир.

– Не мога да не му се възхитя – каза Джон тихо, без да откъсва поглед от снимката. – Изглежда като човек, който има хиляди истории.

– Това определено е вярно. Само че повечето никога не ги записваше – усмихнах се леко. – Винаги казваше, че историите живеят най-добре, когато се разказват край огън, не в книги.

– А тази? – Джон повдигна снимката. – Къде е била направена?

– В Намибия. Намери гробница, заровена под пясъка, такава, каквато никои друг не бил виждал. Прати ми картичка с три думи: „Тук има легенда.“

– Уау! – Джон посвирна под носа си. – Като герой от приключенски филм.

– За мен си е такъв – приближих се и застанах до него, като фокусирах снимката. – Когато бях малка, ми носеше и подаръчета от пътешествията си. Пясък, камъни, фосили, зависи къде беше. Дори ми показва как се разпознава възрастта на човек по зъб. Звучи зловещо, но тогава беше вълшебно.

– Не, не е злобещо – той остави снимката внимателно обратно на полицата и се обърна към мен. – Това е част от теб. И обяснява защо си толкова... специална.

Погледите ни се срещнаха. В очите му имаше нещо искрено, меко. Сякаш търсеше начин да събере всички думи, които не можеше да изрече наведнъж. Вдигна ръка и отметна един кичур коса зад ухото ми.

– Не съм сигурна дали съм специална. Просто съм отгледана от човек, който вярваше в чудеса.

– А аз вярвам в теб – прошепна той.

Устните му докоснаха моите с лекота, не като начало на нещо бурно, а като утвърждение на връзката ни, на вярата му, на обещанието, което винаги мълчаливо беше стояло между нас.

Останахме така за момент, сгушени в тишината, далеч от гостите, от тревогите, от тежестта в гърдите ми.

Но после я усетих отново, онази сянка, онова усещане за празнота.

– Все още го няма... – прошепнах, без да отварям очи.

– Ще дойде, Грейс – Джон ме притисна леко към себе си. – Просто понякога хората се бавят, когато имат да довършат нещо важно.

Поклатих глава, сякаш да разсея надигащото се безпокойство. Не знаех дали думите му бяха опит да ме утеши, или подсъзнателно усещане, че нещо не беше наред.

В този момент в трапезарията влезе Мери. Джон я поздрави и отиде да довърши работата си покрай барбекюто.

– Грейс, всичко изглежда прекрасно – каза тя, като хвърли поглед към празничната украса. – Само ти можеш да направиш семейно тържество да изглежда като снимка от списание.

– Благодаря ти – усмихнах се, макар и неуверено. – Но усещам, че забравям нещо. Или че нещо ще се обърка. Странно е.

– Може би просто си напрегната – отвърна тя, приближавайки се. – Всяка от нас би била на твое място. Искаш всичко да е перфектно за баща ти.

– Да. Но... – замълчах за миг. – Но той никога не закъснява така. Не и за нещо важно.

– Знаеш, че е имал... необикновен живот. Може би се е забавил с някоя „необикновена причина“ – опита се да се пошегува Мери, но не звучеше убедена.

Погледнах я по-внимателно.

– Ти също го усещаш, нали?

Тя въздъхна, сякаш се колебаеше дали да признае нещо.

– Откакто излязохме от Ангабей, усещам госта неща. Но това място ме научи на едно. Винаги разчитай на интуицията си – тя замълча, после добави по-тихо. – А твоята интуиция беше тази, която ни спаси, Грейс. Ако мислиш, че нещо не е наред, значи може би си права.

Преглътнах трудно. Нещо в гласа ѝ, в начина, по който го каза, ме прониза. Мери никога не ми спестяваше истината. Тъкмо се канех да ѝ отговоря, когато движение откъм прозореца привлече вниманието ми.

И тогава го видях.

Сред разпиляното множество от усмивки, деца и глъч, в двора стоеше той. На прага на градинската порта. Сякаш отново гледах снимката на първаза. Същата риза, същото изражение. Очите му, топли и сериозни, ме фиксираха. Замръзнах. Вятърът спря.

– Тамко? – прошепнах.

Затичах се и профучах покрай Мери. Дори не си дадох време да ѝ отговоря, когато започна да ме вика. Излязох от къщата към двора и продължих да бягам към мястото, където го видях.

Стъпките ми мунтяха по плочките. Всичко наоколо избледня. Гласовете заг мен се размиха, музиката се пре-

върна в далечен шум, като че идваше от под вода. Виждах само него. Или... това, което приличаше на него.

Но точно когато стигнах до портата, той не беше там.

Спрях рязко, зашеметена. Дъхът ми заседна в гърлото. Пред мен стоеше нещо. Някой. Някаква форма, трептяща във въздуха, сякаш се разтваряше между светлината и сенките. Не приличаше на сянка. Нито на човек. Беше... той. И същесвременно не беше.

– Тамко? - издишах, без да съм сигурна дали гласът ми излезе навън, или просто го чух в главата си.

Мозъкът ми отказваше да приеме това, което очите ми виждаха. Сякаш реалността се беше напукала, като стара фотография, и аз надничах през процепите ѝ. Фигурата му беше полупрозрачна. Контурите се размиваха по краищата, като дим на вятъра. Ала лицето... лицето беше неговото. Топлото изражение, леката му усмивка, онзи същият поглед, който изпълзваше, когато ми казваше да вярвам в себе си.

Не. Не можеше да е...

Стомахът ми се сви, гърдите ми се затегнаха, като в невидим обръч. Чувствах се като дете, изгубено в тъмното, но отказващо да повярва, че лампата няма да светне. Всяка част от мен крещеше, че това не може да е реално. Че е халюцинация, че си въобразявам. И все пак той беше там, но приличаше на дух.

– Тамко! – извиках по-силно, този път със страх и отчаяние в гласа си. – Какво се случва? Това... това ти ли си?

Не проговори. Не помръдна. Само ме гледаше с онази тиха, дълбока обич, която никога не се нуждаеше от думи. Но разчетох в усмивката му нещо различно. Тъга. Сякаш натежала от нещо, което не можех да назова. Но в този поглед имаше и предупреждение.

Ръката му се вдигна бавно и направи жест, ясен и отчетлив. Да го последвам.

Сърцето ми препускаше. Но тръгнах след него, без колебание.

Прекосих задната градина, вървях след фигурата му, която се отдръпваше, но не се губеше. Не бягаше. Просто се отдалечаваше с онази тиха сигурност, която винаги излъчваше. Когато стигнах до края на двора, той не спря. Продължи надолу по улицата.

– Почакай! – извиках след него. Гласът ми прозвуча по-високо, отколкото възнамерявах. – Моля те, спри... Тамко!

Но той не реагира.

Затичах се, опитвайки се да скъся разстоянието, но сякаш колкото повече се приближавах, толкова повече той се отдръпваше. Беше като сън, в който краката ти тежат, а другият е винаги на една крачка пред теб.

– Чуваш ли ме?! – извиках, този път с хриплив глас, усещайки как паниката се надига в гърдите ми. – Моля те... говори с мен!

Той не се обърна.

Сълзи започнаха да парят в очите ми, а въздухът сякаш се сгъсти. Пулсът ми препускаше, дланите ми се изпотиха. Не знаех дали плача от страх, от безсилие, или защото започвах да осъзнавам, че нещо непоправимо се е случило.

И тогава той се обърна. За последен път.

Усмивката му бе едва доловима. Тъжна. Примирена. Очите му – дълбоки и пълни с неща, които не можех да разбера.

И преди да успея да направя крачка напред...

Той изчезна.

На мястото, където стоеше, имаше нещо.

Малка кутийка. От старите, с месингови ъгли и избелели шарки. Вдигнах я с треперещи пръсти. С щракване я отворих. Вътре имаше само един лист. Нищо друго. Никакви обяснения. Никакви дати. Никакви посоки.

Само думи, изписани с почерка на баща ми – характерния наклон на буквите, завъртяното „з“, онова познато „т“, което винаги угоджаваше повече от нужното.

„Драга дъще, ако четеш това, значи пътят ти тепърва започва. Има тайни, които чакаха твоята смелост.“

Вятърът отново се надигна. И с него се надигна бурята в мен.

Не и отново. Не още една загадка. Не още едно изчезване. Не още една врата, която се затваря зад мен, преди да съм готова.

Сълзите напиха, но ги преглътнах насила. Сърцето ми биеше ударно, като барабан, а в ушите ми ехтеше само мисълта:

Това е началото. Това е началото. Това е началото...

Огледах се, едва сега осъзнавайки къде се намирам. Уличката беше тиха, почти изоставена. Сякаш времето не съществуваше тук. И точно срещу мен имаше антикварен магазин. Тесен, със старинна дървена табела, изписана на ръка, прозорци със завеси и витрина, която не помнех да съществува в този квартал.

Вратата стоеше леко открехната, сякаш очакваше мен. Вътре не проблясваха светлини. И все пак нещо ме придърпваше. Инстинкт. Или нещо повече.

Дали той ме доведе тук? Дали кутийката е само началото?

Без да губя време, стиснах дръжката и бутнах вратата.

Звънчето иззвъня над мен – онзи мек, метален звук, който прониза тишината като стрела. И прекрачих прага.

Когато вратата на антикварния магазин се затвори зад мен с глухо щракване, звукът сякаш отекна в костите ми. Тишината вътре се усещаше жива. Сякаш нещо дебнеше в сенките и очакваше плячката си.

Лампите не светеха, но светлината от уличната лампа навън проникваше през витрината, оставяйки криви сенки по прашния под. Светлината в този момент я усещашах някак злокобна. Миришеше на восък, стара хартия и нещо остаряло и влажно, сякаш времето тук не се движише.

Стените бяха затрупани с лавици, отрупани с предмети. Кутии с резбовани капаци, часовници със застинали стрелки, изящни фигурки от порцелан, протрити книги без заглавия. Всичко тук изглеждаше така, сякаш помнеше нещо, което светът бе забравил.

В средата на помещението, на дървен стол с висока облегалка, се люлееше възрастен мъж. Косата му беше бяла като пепел, а очите – дълбоки и хлътнали. Не ме погледна, само каза спокойно:

– Знаех, че ще дойдеш.

– Кой сте вие? – попитах, без да се приближавам още.

– Един пазител – люлеенето не спря. – Знаеш ли, че много приличаш на баща си?

В този момент иззад една завеса се появи възрастна жена с брошка под формата на часовник. Усмивката ѝ беше прекалено широка, а очите ѝ твърде светли.

– Добре дошла, Грейс. – Тонът ѝ звучеше така, сякаш ме познаваше от дете. – Разгледай. Ще откриеш каквото търсиш. Или то ще открие теб.

Преглътнах. Опитвах се да осмисля всичко чуто досега. Непознатите познаваха и мен, и баща ми. Огледах ги отново, по-внимателно, но няха никакъв спомен да сме се виждали.

– Аз... търся отговори. Баща ми...

– Вече си поела по пътя – прекъсна ме мъжът. – И първата следа е в теб.

Поех си дълбоко въздух и си наложих да се успокоя. Паниката нямаше да ми помогне. Трябваше да поема контрол над ситуацията и да започна да задавам правилните въпроси.

– Откъде познавате баща ми Лиам?

– С него сме работили заедно – отвърна мъжът и най-накрая ме погледна. – Когато се ровиш в миналото, понякога откриваш неща, които не е трябвало да виждаш.

– Какво означава това? – попитах и изправих рамене. – Къде е баща ми?

Мъжът спря да се люлее на стола и се изправи бавно. Направи крачка към мен и аз отстъпих инстинктивно назад.

– Баща ти не е тук – заяви той. – Знам само, че имаме уговорка. Ако нещо се обърка, той ще те доведе при мен. Но всички сме част от игра, много по-голяма от нас, Грейс. Не мога да помогна с много, мога само да ти позволя да играеш, за да спечелиш. Е, какво ще кажеш?

Погледнах го внимателно. Въпреки странностите, въпреки усещането, че това място не принадлежи на реалността, не се поколебаех. Искях истината. И бях готова да платя цената.

– Добре. Ще играя.

Възрастният мъж кимна. Но преди да успее да каже нещо повече, жената на щанда се приближи. Брошката ѝ проблясваше при всяко движение.

– Не още – рече тя меко, но с категоричност. – Усещам нишката. Ти не си сама, Грейс. Играта не започва, докато партньорът ти по душа не се присъедини.

Сърцето ми прескочи удар. Знаех веднага кого имаше предвид.

– Джон... – прошепнах.

Извадих телефона си с треперещи пръсти и набрах номера му. Звънна няколко пъти. Той вдигна.

– Джон... трябва да дойдеш. Не знам как да ти обясня, но... Нещо се случи...

В следващите десет минути му разказах подробно какво бях видяла, какво ми казаха и къде се намирах. От срещнатата страна ме посрещна тишина. Мълчание, толкова дълго, че си помислих, че е затворил.

– Грейс – каза накрая той тихо. – Обещах си, че никога повече няма да се забърквам в такива неща. След Ангабей... просто исках спокойствие.

Затворих очи.

– Разбирам – прошепнах. – Не те виня.

Още няколко секунди мълчание. После:

– Но... ако това е пътят ти, аз ще вървя с теб. Идвам веднага.

Когато разговорът приключи, издишах рязко. Зад гърба ми, възрастната жена вече прибираше нещо в една малка гървена кутия, а мъжът бе започнал да подрежда предметите по старо бюро.

Играта щеше да започне скоро.

Вратата на магазина изскърца и Джон прекрачи прага. Лицето му беше сериозно, но когато погледът му срещна моя, мекота проблесна в очите му. Прегърна ме без дума, а аз се притиснах в гърдите му. Имах нужда от това.

– Всичко ще е наред – прошепна той в ухото ми. – Заедно сме.

Жената от щанда се усмихна леко.

– Сега вече сте заедно. Можем да започнем.

– Какво трябва да направим? – попита Джон, като не пусна ръката ми.

– Да намериме началото. Първият знак. Обектът, който ще отключи играта.

– Тук има стотици предмети – въздъхнах. – Как ще разберем кой е правилният?

– Ще го почувствате – отвърна мъжът и се отдалечи от нас, сякаш с това се изчерпваше всичко, което трябва да знаем.

Следващия половин час прекарахме, ровейки из рафтове, отваряйки чекмеджета, обръщайки книги, докосвайки вехти предмети с надеждата, че нещо ще ни проговори. Жената ни наблюдаваше мълчаливо, а мъжът отново се беше настанил в стола си.

– Баща ти някога ми каза, че загадките не се решават с логика – промълви старецът, когато минавах покрай него. – А с паметта на сърцето. Където чувстваш връзка, там търси.

Обърнах се към Джон. Той поклати глава.

– Нищо не усещам, освен че тук времето не тече нормално.

Въздъхнах и се загледах в сенките зад щанда. В отчаянието си вдигнах поглед към стария монитор, в ъгъла на помещението – екран от охранителните камери. На един от тях, фокусиран върху нас, видях Джон. Самият

той. Същият като този до мен, но... в ръката му имаше лист хартия.

– Джон... – прошепнах и го гръпнах за ръката. – Погледни екрана.

Той се обърна. Очите му се разшириха. Вдигна ръката си, но тя беше празна. Но на монитора бележката си беше там.

– Какво, по дяволите... – изрече той.

– Това е! Това е следата! – прошепнах. – Тя е невидима, но камерата я вижда.

Сърцето ми заби лудо. Успяхме! Успешно активирахме играта. Джон се приближи до монитора, присви очи и се опита да прочете написаното.

– Мога да различа няколко думи – прошепна той. – Но е размазано... Ела, виж.

Погледнах екрана. Бележката беше в ръката му, ясно различима само там, като отражение от друг свят. Почеркът... беше на баща ми.

– Задръж така... – измърморих и се пресегнах към старото бюро, където намерих прашна луна. Насочих я към екрана, за да увелича образа. Джон стоеше неподвижно, ръката му все така вдигната. Бавно, внимателно, започнах да чета на глас:

„Първата нишка е звукът на истината, скрит в предмет без глас. Търсете къде времето е спряло, и буквата не е това, което изглежда.“

Затаих дъх. Джон се обърна към мен.

– Какво означава това?

– Не съм сигурна – отговорих, но думите вече бяха запечатани в съзнанието ми. – Но звучи като началото на онзи вид загадки, които татко обичаше. Символи. Сми-съл, скрит под повърхността.

– „Предмет без глас“... – повтори Джон. – Може би е нещо, което няма звук или нещо, което някога е говорило, но вече е мълчаливо.

– „Където времето е спряло“... – повторих на свой ред. – Може би онези часовници по лавиците? Или някой стар грамофон?

И двамата се спогледахме. Магазинът вече не беше просто странно място. Беше сцена. Лабиринт. А ние бяхме вътре, с карта.

Вече бях готова да играя.

Мина почти час, откакто бяхме разчели бележката. Тя ни бе отвела до малка витрина с часовници и музикални кутии. Там, скрит между два стенни часовника със застинали стрелки, открихме стар грамофон.

Игличката му стоеше вдигната, а плочата – непокътаната. Когато Джон я докосна, грамофонът изстена и изгаде една-единствена нота. Нотата беше чиста, кристална, но почти тъжна. В този миг стената зад него леко се разтвори, сякаш по команда. Пред нас се откри нова ниша в магазина, за която дори не подозирахме.

– Добре, трябва да призная, че това беше готино! – каза Джон, като се разсмя.

– Радвам се, че поне ти се забавляваш – отвърнах с въздишка

Реакцията ми не убегна на Джон. Той препречи пътя ми в момента, в който се опитах да вляза в тайната стая.

– Грейс... – той хвана ръцете ми в своите. – Знам, че се притесняваш за баща си. И знам, че не искаш да си част от нещо откачено отново... Но понякога животът не ни пита какво искаме или от какво имаме нужда. Можем единствено да се насладим на преживяването.

Усмяхнах му се и потърсих очите му със своите. Винаги се бях възхищавала на умението му да казва правилните неща в правилния момент.

– Хайде, да разгадаем загадката, – казах му – наслаждавайки се на пъзела.

Той кимна, доволен, че приемам идеята му. Отдръпна се от пътя ми и хванати за ръце, заедно прекрачихме прага.

Влязохме бавно, а прахът по пода беше толкова гъст, че всяка наша стъпка го вдигаше като мъгла. Вътре нямаше предмети. Само една дъска, закрепена за стената, а под нея – малка поставка с няколко странни обекта.

Метален тиган, порцеланова чаша, стар ключ, бронзова птица и дървен кораб. Дъската представляваше нещо като кръстословица, но вместо думи, в нея имаше гнезда за предмети. Над всеки ред и колона имаше буква.

– Очаквах пъзел, – прошепнах – но такъв не съм виждала досега.

– Явно трябва да поставим правилния предмет към правилната буква? – предложи Джон, навеждайки се към дъската.

В този момент старецът се появи до нас. Не го бяхме чули да се приближава.

– Това е „Замъкът на паметта“ – каза той тихо. – Всяко нещо тук отговаря на определена буква. Но буквата не винаги е първата, която идва наум.

– Какво означава това? – попитах.

– Помисли. Тиганът. Повечето ще кажат, че отговаря на „Т“. Но за твоя баща той означаваше „П“ за пламък. Защото той винаги свързваше предметите с нещо преживяно, нещо лично. Ако искаш да разгадаеш пъзела, трябва да мислиш като него.

Гледах дъската и гнездата. Имаше пет вертикални и пет хоризонтални реда. По буквите можеше и да се разчете нещо, ако успеехме да подредим предметите правилно. Но нямаше думи. Само празни квадратчета, в които трябва да поставим предметите.

– Така значи... всеки предмет е символ. А буквите по ръба на дъската не са начални звуци, а усещания, истории...

– Или поне така, както ти е усещал баща ти – кимна старецът. – Опитай се да мислиш като него. Какво би означавала за него една чаша? Или стар ключ?

Огледах се. Джон беше притихнал, потънал в мисъл. Видях как се навежда към бронзовата птица и я вдига внимателно.

– Грейс... тази птица... тя прилича на онази, която видяхме в Алгамора. Когато бяхме на семейна ваканция с баща ти. Спомняш ли си? На пазара, при онзи колекционер.

Потръпнах. Алгамора. Една от експедициите на баща ми. Той обеща, че ще е почивка, но по-скоро беше зает да изследва мястото. И когато видя тази статуетка, той беше нарекъл птицата „Свобода“.

– Значи... тази птица не е „П“ за „птица“, а „С“ за „свобода“... – прошепнах.

Започнахме бавно да тестваме. Слагахме предметите на различни места. Понякога старецът само поклащаше глава. Понякога жената от щанда ни подаваше чаша чай, сякаш знаеше кога се отчайваме.

– Това е като да подреждаш спомени – каза Джон тихо.

Беше прав. Всеки предмет носеше нещо в себе си. С всяко поставяне не просто подреждахме неща, а преравяхме собствената ми памет за баща ми. Какво беше обичал, какво казваше, какво скриваше зад думите.

Накрая останаха само две празни гнезда. И два предмета: ключът и тиганът. Погледнах буквите: „П“ и „К“.

– Това е тиганът – казах. – „П“ за „пламък“.

– А ключът? – попита Джон.

– Като дете бях скрила дневника му в метална кутия. А той... той ми каза, че ключът към всяка истина е въпросът. Значи това е „В“... не „К“.

Погледнах стареца. Той се усмихна, кимна бавно и с движение на ръката посочи към дъската. Последният предмет влезе в мястото си и за миг всичко замря. После, тихо като дъх, един от плотовете зад дъската се отвори. Вътре имаше нова бележка, запечатана с восък.

Сърцето ми туптеше толкова силно, че го чувах в ушите си. Взех я, пречупих печата. Този път текстът беше кратък:

„Където буквите не казват, но предметите помнят, ще откриеш пътя. Време е да напуснеш магазина. Истината те чака там, където се раждат сенките.“

Погледнах Джон. Очите му бяха напрегнати, но сигурни. Стиснах ръката му.

– Готова ли си? – попита той.

– Не... но тръгвам.

Зад нас жената запали лампа. Светлината за пръв път беше топла, не злокобна. Старецът само се усмихна и каза:

– Играта започна. Сега вече сте част от нея.

Излязохме от нишата и поехме към вратата на магазина. Навън беше нощ, но сякаш въздухът трептеше. Уличните лампи хвърляха мека светлина върху асфалта.

– Късно е – промълви Джон, като погледна часовника си. – А и сме изтощени. Трябва да се върнем в къщата и да поспим. Утре ще можем да мислим по-ясно.

– Не, не можем да спрем сега – отвърнах с треперещ глас. – Ами ако нещо се случи на татко, докато спим? Ами ако е на ръба... и чака?

Той постави ръцете си върху раменете ми и ме погледна сериозно:

– Знам, че ти е трудно. Но не можеш да го спасиш така. Уморена, изтощена, разклачена. Ако искаме да го открием, трябва да бъдем в най-добрата си форма. Дори не знаем какво значи следващата загадка. Не още.

Очите ми се насълзиха. Силата, която ме бе носила през целия ден, сякаш се бе изчерпала. Наклоних глава и прошепнах:

– Добре... да се приберем.

Поехме по пътя обратно, мълчаливо. Когато стигнахме до къщата, тя беше тиха. От гостите за рождения ден на баща ми нямаше и следа. Градината беше празна, чиниите прибрани, светлините изгасени. Все едно цялото събитие никога не се беше случвало.

Качих се по стълбите с тежки крачки. Джон вървеше до мен. В спалнята се преоблякох без дума и се пяхнах под завивките. Той легна до мен и ме придърпа към себе си. Главата ми намери рамото му, а ръката му обви кръста ми.

– Ще го намерим – прошепна той. – Не си сама, Грейс.

– Благодаря, че дойде – промълвих със сънлив глас.

– Винаги ще идвам – отговори той, докато милваше косата ми. – Където и да те отведе пътят.

Затворих очи. Топлината на тялото му, ритъмът на дишането му и сигурността в гласа му ме успокоиха. Сякаш след бурята най-сетне имаше място за сън. За малко покой.

И така заспах, с мисълта, че утре ще продължим. Че следващата следа ни чака някъде... там, където се раждат сенките.

Слънцето едва се прокрадваше през пердетата, когато усетих леко докосване по бузата си. Отворих очи бавно, а първото, което видях, беше усмивката на Джон. В ръката си държеше чаша с кафе, а на подноса до него имаше втора, за мен.

– Добро утро, спяща красавице – каза тихо, като се наведе и целуна челото ми.

– Какво правиш? – попитах със сънлив глас, но вече се усмихвах.

– Опитвам се да те накарам да повярваш, че светът не е толкова лошо място, колкото изглеждаше вчера – отвърна той и ми подаде чашата. – И че кафето е отговорът на половината житейски проблеми.

Седнах бавно, усещайки топлината на чашата в ръцете си. Глътка горчивина, примесена с лек карамелен послевкус, се разля по езика ми и ме събуди окончателно.

– Благодаря – промълвих. – Може би си прав.

Джон постави подноса на леглото. На него имаше препечени филийки, омлет с домати и няколко резена авокадо.

– Опитах се да направя закуска, която да те убеди, че животът продължава – каза той, сядайки до мен. – Дори когато не знаем къде, по дяволите, сме попаднали.

– Много си поетичен тази сутрин – отвърнах засмяно.
– Остави ме да се направя на мъдър – пошегува се той и ме перна леко през носа.

Закусвахме мълчаливо в началото, но неизбежно мислите ни се върнаха към бележката от снощи. Не можех да прогоня мисълта, че времето не е на наша страна. Сякаш всяка минута, в която не правим нищо, отнема още една възможност да открием татко.

Но Джон беше прав – умората замъглява мисълта. А аз трябваше да мисля ясно, ако исках да разбера загадките на баща ми. Въпреки това усещането за безсилие ме гризеше, като късче лед, което се топи бавно, но оставя студ след себе си.

– „Където буквите не казват, но предметите помнят...“ – повтори част от загадката Джон, въртейки чашата си. – Това ми звучи като някакво старо място. Библиотека? Архив? Музей?

Поклатих глава.

– „Истината те чака там, където се раждат сенките“... Ако беше библиотека, щеше да е твърде очевидно.

– Гробище? – предположи той. – Сенките... буквално.

– Не – отвърнах. – Не е толкова мрачно. Татко никога не би избрал място, което носи само едно значение.

Изреждахме идеи: изоставени къщи, подземни галерии, пещери край морето. Но колкото и да опитвахме, всяко предположение звучеше кухо. Нищо не „щракваше“.

– Яд ме е, че не мога да мисля като него – признах, вперила поглед в чашата си. – Все едно играя шах, но не знам правилата.

Джон протегна ръка и покри моята.

– Може би трябва да спреш да търсиш логиката. Може би трябва да потърсиш него.

Думите му заседнаха в съзнанието ми. Потърсиш... него.

Станах рязко, отидох до гардероба и извадих от долния рафт една стара кожена кутия. Вътре беше албумът със снимки, който майка ми пазеше като очите си. И дневникът на баща ми – малък, с потъмняла корица, с мирис на мастило и прах.

– Какво е това? – попита Джон, като се наведе над рамото ми да погледне.

– Мост – отвърнах и поставих албума на масата. – Ако искам да мисля като него, трябва да знам какво е виждал той. Да си спомня какво е ценял.

Седнахме един до друг и започнахме да прелистваме страниците. Снимки от пътувания, от семейни празници, от странни места, които тогава ми се струваха скучни, а сега изглеждаха като ключове.

Баща ми винаги позираше леко настрани от камерата, сякаш не искаше да открадне вниманието от самото място. Често държеше предмет в ръката си като камък, книга или шепя пясък. „Важни греболуци“, така ги наричаше.

Прелиствах страница след страница и всяка снимка беше като капсула от друг живот. На една бяхме в планината, татко стоеше до високо дърво и ми показваше как кората му напомня карта. На друга бях в малка лодка, а той държеше греблата, макар че тогава мислех, че аз гребя. Спомних си и как винаги добавяше странни истории за местата, които посещавахме, понякога истински, понякога измислени, но винаги с някаква поука, която тогава ми убягваше. Сега всяка дума звучеше като потенциален код.

Прелистването беше като пътуване във времето, но не ни водеше към отговор. Докато на вратата се почука.

Джон се изправи и отвори. На прага стоеше Мери, облечена в дънки и светъл пуловер. Усмивката ѝ беше топла и широка както винаги, но в очите ѝ проблясваше тревога.

– Мери? – изненадах се. – Какво правиш тук толкова рано?

Тя пристъпи вътре, поглеждайки от мен към Джон.

– Дойдох да попитам... дали сте видели баща ти. Вчера изглеждаше толкова разтревожена, че цяла нощ се чудех дали всичко е наред.

Въздишката ми излезе по-дълбока, отколкото очаквах.

– Не, не съм го виждала от вчера.

Започнах да ѝ разказвам всичко – за странната среща в магазина, стареца, пъзела, бележката, която ни изпрати навън. Не пропуснах нито една подробност.

Мери ме слушаше мълчаливо, без да ме прекъсва. Накрая леко се усмихна, но в усмивката ѝ имаше и тъга.

– Точно като в Ангабей – каза тихо. – Загадките никога не свършват. Понякога си мислиш, че си стигнала до края, а то се оказва само началото.

– Опитваме се да разгадаем поредната му загадка. Но е като да ловиш мъгла с ръце – отвърнах, поклащайки глава.

Мери седна срещу мен и взе чашата си с чай, която Джон ѝ подаде.

– Понякога, когато ловиш мъгла, – каза тя бавно – не трябва да мислиш за това, което е пред теб, а за това, което хвърля сянката ѝ.

„Сянката ѝ“.

Тези думи заседнаха в мен. Погледът ми се върна към бележката.

„Където се раждат сенките“.

Започнах да прелиствам албума по-бързо, търсейки нещо, което отговаря на това чувство. И тогава я видях. Снимка от може би преди десет години. Аз стоях на каменна пейка, а зад мен се издигаше висока, тъмна статуя.

Статуята беше странна, изобразяваше фигура с качулка, ръцете ѝ скрити в широки ръкави, лицето в сянка. А под нея имаше полирана плоча с изтрити букви.

– Къде е това? – попита Джон, като се наведе над рамото ми.

– В края на града – казах бавно, като се опитвах да си спомня. – Тамко я наричаше „Пазителя“. И че винаги е на сянка, дори в най-яркия ден, защото е построена между две високи стени.

Извадих снимката от албума. Усещането беше прекалено силно, за да го игнорирам.

– Това е. Трябва да отидем там.

Мери се усмихна леко.

– Звучиш като човек, който току-що е намерил нишката. Внимавайте, обаче. Понякога сенките не пазят, те примамват.

Джон затвори албума и се изправи.

– Добре. Значи имаме дестинация. Но ще трябва да се подготвим.

Погледнах от него към снимката и обратно.

– Играта продължава.

Статуята изглеждаше точно както я помнех, обгърната от дебела сянка дори в слънчев ден като днешния. Лицето ѝ беше скрито под качулка, а ръцете – прибрани в джобовете на дебелия плащ.

Като дете не разбирах какво я прави специална, но сега виждах. Беше майсторски изработена. Всяка гънка на платта бе толкова реалистично издялана в мрамора, че почти можеше да се почувства.

– Никога не съм обръщал внимание на тази статуя – признава Джон. – А съм минавал стотици пъти оттук.

Погледнах към него и видях присвити в концентрация вежди.

– Красива е – добави той след секунда. – Мрачна, но красива.

Кимнах, защото не можех да не се съглася.

– Защо мислиш, че я наричат „Пазителя“? – попитах, въпреки че подозирах, че Джон няма отговор на въпроса ми.

Той се обърна към мен, усмихвайки се леко.

– Защото очевидно пазят тайни от нас.

Засмях се, въпреки че поводът да сме тук помрачаваше настроението ми.

– Дори плочата е изтъркана. Не мога да прочета нищо. Трябва да има история зад този човек. Очевидно е напра-

бил нещо важно, геройско... Няма да сложат статуя без причина.

Джон се канеше да ми отговори, когато чух смях заг себе си. Обърнах се рязко и видях възрастен мъж наблизо, който хранеше гълъбите и избягваше погледа ми.

– Не винаги слагат статуи за героите. Понякога и злодеите получават свой – каза той и се засмя отново. – Естествено, ако успеят да заблудят всички в правотата си.

Сърцето ми започна да бие по-бързо. Въздухът сякаш се състи около нас.

– Какво означава това? – попита Джон и застана между мъжа и мен.

– „Пазителят“ не е непременно герой – отвърна непознатият нехайно и сви рамене. – Но ако трябва да съм напълно честен, не е и злодей. Понякога, за да пазиш нещо, се налага да извършиш неща, които не са добри.

– Знаете ли историята за статуята? – намесих се.

– Не историята е това, което търсиш, Грейс. Търси това, което пази – отвърна той и най-накрая срещна погледа ми.

Изтръпнах. Почувствах се все едно са ме залели с кофа студена вода.

– Откъде знаете името ми? – попитах и направих крачка напред.

Мъжът се усмихна спокойно и с леко щракване на пръсти се разтвори във въздуха. Изчезна, сякаш никога не е бил там.

– Какво, за бога, беше това? – извика Джон и започна нервно да се оглежда наоколо. – Къде отиде?

Дадох си няколко секунди да дишам дълбоко и да се опитам да се успокоя. Не разбирах какво се случваше. Не разбирах нищо. Кой беше този мъж? Как така изчезна? Помогаше ли ни?

– Мислех си, че след Ангабей ще съм свикнал със странностите. – прошепна Джон и поклати глава в опит да намери смисъл.

– Аз също – признах.

Седяхме в мълчание няколко секунди и докато пулсът ми се забави, не можех да откъсна очи от пейката, на която седеше мъжът.

– Да се пробваме да прочетем плочата – каза Джон и ме откъсна от трансa.

Той приклепна пред статуята и постави две ръце върху мраморната плоча. Аз го последвах и с ръкав се опитах да я зачистя, но това почти не помогна.

– Дори една буква не мога да различа – изръмжа подражено Джон.

– Аз също – съгласих се. – Сякаш някой нарочно е искал да не е четимо.

– Мислиш ли, че ако отидем в историческия музей на града и разпитаме... – започна Джон.

– Не виждам друг начин. Тук така или иначе няма нищо, което да ни подсказва каква е следващата загадка.

Джон се изправи като ми подаде ръка, за да ми помогне. Преплетох пръсти с неговите и топлината на дланта му ми вдъхна кураж. Без да говорим повече, се отправихме към музея. Но можех да се закълна, че усещах погледа на статуята върху гърба си.

Докато вървяхме по тесните калдъръмени улички, забелязах, че сенките около нас се утължаваха, въпреки че слънцето все още бе високо. Не казах нищо на Джон, защото съдейки по напрегнатата линия на устните му, мислите му бушуваха.

Музеят се появи в края на улицата. Стара сграда, построена с тъмни камъни, тесни прозорци и тежка дълбока врата. Изглеждаше повече като крепост, отколкото като място за съхранение на история.

– Странно място за музей – промърморих, докато се изкачвахме по трите стъпала към входа.

– Или перфектното – отвърна Джон, но в гласа му нямаше и следа от шега.

Вътре ни посрещна полумрак и лек аромат на старо гърво и прах. Рецепционистката бе жена с остър поглед и побеляла коса, вързана на стегнат кок. Тя вдигна глава от книгата, която четеше.

– Добър ден. С какво мога да ви помогна?

– Интересуваме се от историята на статуята, която наричат „Пазителя“ – казах и усетих, че в гърдите ми се надига странно чувство, като преди буря.

Погледът ѝ се задържа върху мен малко по-дълго, отколкото бе удобно.

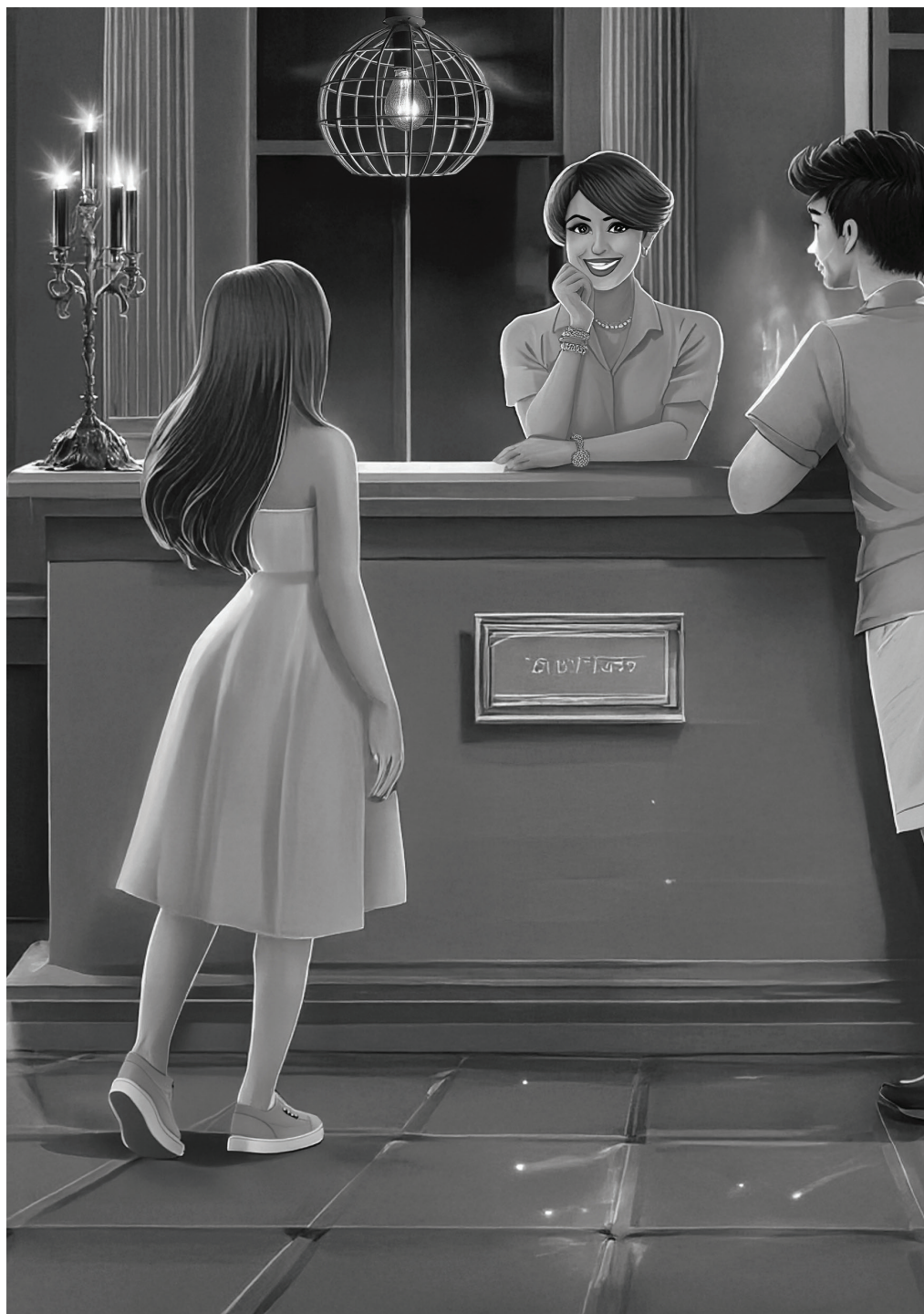
– „Пазителят“... – повтори тихо, сякаш опитваше вкуса на думата. – Интересно. Тази статуя не е част от официалната история на града.

– Какво значи това? – попита Джон. – Затова ли е изтрита плочата?

– Значи, че не би трябвало да я има – тя затвори книгата си с мек, но твърд звук и се изправи. – Ако ме последвате, мога да ви покажа нещо. Но предупреждавам – има причини, поради които плочата е изтрита.

Въздухът в залата сякаш стана по-хладен, когато тръгнахме след нея по дълъг коридор, осветен само от няколко лампи. Стените бяха покрити със стари фотографии, но всички лица на снимките бяха надраскани.

Стигнахме до врата в края на коридора – тежка, метална, с ръждиви панти. Жената извади от джоба на

престилката си старомоден ключ и го завъртя бавно в ключалката.

– Тук пазим неща, които не са за очите на туристите – каза тихо. – Но вие... – погледна ме изпитателно – ...вие вече сте въвлечени, нали? Играете?

Кимнах, без да отговарям. Знаех, че каквото и да кажа, нямаше да има значение.

Вратата се отвари с тежък, скърцащ звук и ни лъхна миризма на влага и студен камък. Вътре бе тъмно, докато жената не щракна ключа на лампата. Жълтата светлина разкри тясна зала, в чийто център имаше друг мраморен постамент.

Но този път нямаше статуя. Само празно място, очертано от прах и дълбоки граскотини по пода, сякаш нещо тежко бе изтеглено оттам.

– Това... – започнах, но гласът ми заглъхна.

– Това е мястото, където стоеше „Пазителят“ – каза жената. – Истинският.

Джон се намръщи.

– Но ние видяхме статуята в парка.

– Видели сте копие.

Жената се приближи до стената и махна платнището, разкривайки пожълтяла карта на града. В центъра имаше червен знак, където се намираше паркът, а от него излизаха линии. Десетки тънки линии, които се разклоняваха към различни точки на картата.

– Истинският „Пазител“ пазеше нещо, заровено дълбоко под земята. Копието е само за да отвлича вниманието. Не всеки трябва да се забърква с тази игра.

Погледнах картата и усетих, че погледът на жената е върху мен, сякаш преценяваше колко знам вече.

– Какво е било това „нещо“? – попитах.

Тя пое дълбоко дъх.

– Никой, който е знаел, не е останал жив достатъчно дълго, за да разкаже.

Тишината, която последва, бе тежка. Чувах само собственото си дишане, докато изведнъж, някъде в коридора зад нас, нещо изтрака.

Жената пребледня.

– Не сме сами – прошепна едва чуто.

– Естествено – каза Джон и завъртя очи. – Все пак е музей. Сигурно идват много хора.

– Не и тук – каза жената и посочи зад нас.

Когато Джон се обърна, видях момента, в който очите му се разшириха от ужас.

– Трябва да излезем оттук. Сега.

Но още преди да успея да погледна или мръдна, лампите примигнаха и угаснаха.

В мрака, някъде много близо, чух шепот:

– Грейс...

Кожата ми настръхна и изведнъж не можех да дишам.

